

ЦИЈЕНА:

Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
за 5 перп.; ван земље 15 франака у злату.

ЗА ЦРНУ ГОРУ БРОЈ 10 ПАРА
ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРА

ЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Viesnik“ Cetinje (Montenegro)

РУКОПИСЕ ВАЉА СЛАТИ УРЕДНИШТВУ „ВЈЕСНИКА“
А ПРЕТИЛАТУ И ОГЛАСЕ АДМИНИСТРАЦИЈИ
ОГЛАСИ СЕ НАПЛАЋУЈУ ПО ПОГОДБИ

Према најновијим телеграфским вјестима из Атине, прекинути су дипломатски односи између Грчке и Турске, поводом инцидента с грчким моринским аташе-ом у Цариграду.

Кајзер и поданик*

(3.)

(Свршетак)

Виљем II. јавља се као љубитељ сликарства и веома одлучан заштитник својих симпатија у тој грани. Он утиче шта да се набави од сликарских радова за државне музеје. „У нашим галеријама нема цвијета модерне уметности, јер Kaiser мање цијени Едуарда Манеа него Фон Вернера, јер више види у Ахенбаху него у Монеу, и Еберлеу запоставља Родена“ — јадао ми се неки веома образован берлински студент. Kaiser-овој антипатији према Стриндбергу има се приписати, да елита берлинскога свијета нема прилике да тог најоригиналнијег Скандинавца гледа у дворским позориштима. Виљем II. пише либрета, компоује опере, измишља нове фризурае које прописује дамама свога двора, који треба да постане нов Версели. Нерон је издахнуо са ријечима *Qualis artifex pereo!*

Виљем II. има једно својство којим се разликује од својих предака, утемељача пруске војничке моћи, дакле данашње Њемачке. Он љуби помпу, раскош. „Берлин мора постати најљепшим градом на свијету“ — рекао је гестом једнога Птоломеја. Он је форсирао зидање оног комплекса зграда на Острву Музеја, он је инаугурирао Гарнизонски Храм. На његовом двору развио се раскош какав Пруска још никада није видјела. На соареима њемачког цара не сједи се на дрвеним столицама и не расправљају се филозофски проблеми као у доба Фридриха Великог. Дворско племство опет је оно што је било у старих Германа још прије 2000 година, (*Tacitus: Germania, cap. XIV.*) наиме плутократско. Америкашки „краљеви“ гвожђа, петролеума, соли и других уносних производа шире се по дворницама потсдамског дворца уз немоћну срџбу пруских јункера, који се тим улезима приближују само са устезањем. Многи ће се још сјећати случаја са десигнираним амбасадором Сједињених Држава, *Mr. David Lane Hill*-ом. Тај прекоокеански дипломата важи као један од најинтелигентнијих у дипломатском кадру Уније, али је сиромаш. Kaiser је без многог околишења изјавио своје незадовољство и чуђење да се за његову пријестоницу шаље такав чојек, који не може достојно брилирати у пријестоници капиталистичке Њемачке XX. стољећа. Инцидент је трајао неколико недеља. Но на крају Мистер је морао бити примљен. И ми смо из овога случаја јасно запазили назоре Виљема II. о задаћи и позиву дипломатије. Посланици по дворским нијесу више опуномоћеници својих влада, од када оне непосредно преговарају, па и о приликама и расположењу у једној држави скоро да ће нас боље моћи информисати сарадници великих листова. Данашњи посланици и све више и више постају декоративне фигуре, које

прије свега морају приређивати скупочијене ручкове и балове. За данашњу радну и материјалистичну Њемачку било је управо горко разочарање, кад је од Уније, у којој гледа савршенство тог правца развоја, којим је и она пошла, добила за заступника само генијалног чојека. А Виљем II. имао је куражи то разочарање да демонстрира јавно.

Kaiser Виљем II. има очито мистичне наклоности, које указују на извјесни ступањ декаденце. Он се упушта у јавну препирку о егзистенцији Спаситеља са познатим асирологом проф. Деличем. На пучини Сјевернога Мора у поноћи буди момчад, облачи црни талар и служи службу божију. Свима је познато да је он тјелесно дегенерисан (узет у лијеву руку и има нервне болове у ушима). Он вјерује у теорију дегенерације старих племена и породица. Из старе племићке породице Алвекслебна остају четири брата, не баш примјерног владања, Kaiser их заклинје на гробу њихове мајке да се тргну натраг још завремена, али не помаже; двојица су већ пропала. Изгледа да је имао на уму Шекспирову изреку, да све старе владалачке породице пропадају, па се кретензирају. Устезао се да игра улогу Брута кад садашњи наследник пријестолја, који није баш челичне конституције, на једној пијанки „Ворусије“, феудалног академског удружења у Бону, чији је он члан, пије хтио на заповијест председника да пије на испан за казну (*In die Kanne steigen, pro rena ex!*) Корпорација пошаље изасланство Kaiser-у да га замоли, нека примјерно казни свог недисциплинованог сина. Но Kaiser им, мјесто очекиване сатисфакције, очита буквицу и нагласи, да је прошло вријеме слијевању алкохола по заповијести. Опоменуо их је, да је њихова патриотска дужност искорењавати то зло, са којег њемачка интелигенција губи живахност и гипкост духа у коме далеко заостаје за романском.

Највећа врлина Виљема II. бар за Нијемце, јесте да је у њему оличен идеал модерног Германа: безобзиран, инкарнација оног наука, да је сила право, да правда само онда вриједи ако иза ње стоје оклопљене песнице и бајонети, истрајан, радан, „свезнајући“, у болесној мјери самосвјестан. Поред толико непријатних случајева за двије три посљедње године (процес Ајленбург, процес Штеслов, публикација у Дел-Телеграфу, инцидент са лордом Твидом, Кенигсбершки *Gottesgnadentum*) остао је Виљем II. у широким слојевима свога народа и даље понос и полубог. Тешко је преставити како Нијемциштују и величају свога Kaiser-а. Речено је једном да у Њемачкој нема грађана него „поданика“, што је оправдано. Пројурли жути дворски аутомобил *Unter den Linden*, свјетина образује дворед у војничком ставу и гологлаво, без узвика, тупо још гледа за својим Kaiser-ом. Византинизам је у Њемачкој сразмјерно јако развијен. Пруски народ немајући светитеља обожава своје великане, свога владоца. Такви су Пруси били увијек. Ко иоле има смисла за хумо-

ристичне ствари, тога изврсно мора забављати т. зв. мартовска „револуција“ (1848. г.) и у Баварској, и у Прусској па и у Бечу. Испочетка допало им се да се играју „грађанске гарде“, али кад су видјели да то кошта главе, распршташе се. Савјетник Мартин оно мало узрујаности у политичким круговима новембра 1909. назвао је „новембарска револуција“. Посланици и високо чиновништво са запетомшћу очекиваху повратак канцелара Билова из значајне аудијенције 17. новембра 1909. али народ и интелигенција, не хајући за такве „господске“ послове, мирно радише своје послове у фабрикама, трговини, радионици и писарници. Да није било новина не бих ни примјетио да сам у „револуционарној“ земљи. „Опернхаус“ је дупке пун, кад цар или чланови династије присуствују представи. Ко има при томе више гледалаца, аутор или династа, то не знам. Чудновато ми је да режија још није дошла на ту идеју да приликом таквог владаоачког гостовања подигне цијене. Држим исплатило би јој се. Но право појма о лојалности и поштовању династије у Прусској можемо стећи о рођендану Виљема II. 27. јануара. Све радње и трговине већ су у 9 сати затворене. Пред вече се освијетле излози у којима на цвијећем заступом пријестолу, као на олтару, стоји биста Kaiser-а. Окупљени свијет истина, не приклања кољена као аустријски хофрати и финансирати, по шпанајолској етикети Хабсбурговца, пред сликом њиховога владара али из зажарених очију јасно им се може видјети како им је тај чојек испрштена чела и скресаних орка — све.

Напослетку, њемачка наука — Кант и Штраус — здерали су Бога и Христа са њиховог пријестолја, но ни један није се дрзнуо да задрма на Кајзеровом трону, па и ако у ког интелектуалца нема оног специфично њемачког „монархистичког осјећаја“ онда је монархист из увиђавности да је то за данашњу Њемачку најздравија владавина.

И увијек патриотични Прус иде у ресторани и пивнице великих историских имена, прије свега Хоенцолерна. И кафетијер *Kaiser Kafea* схватио је већ оно, што ће и позоришна режија учинити: на рачун своје високе фирме 4 пфенига наплаћује на кафи више од осталих.

Овлашћени царско-руски војни Агенат г. генерал Н. Потапов примио је ова службена саопштења:

Петроград, 30. јан. у 9.50 у вече. На фронту између доњег Њемена и Висле дошло је до дјелимичних сукоба: 1) западно од Маркграбова, 2) код Лика, 3) на путевима између Остроленске и Мишинца и 4) у рејону Серпеца.

На лијевој обали Висле дошло је само до препуцавања, у коме је наша артиљерија постигла добре резултате.

У Карпатима одбили смо непријатељске нападаје у рејону Свидника, Ворохте и Ростока (близу Буковинске границе).

У зору 20. јануара Нијемци су опет претрпјели на коти 902 близу Козјова велике губитке, кад су изводили два жестока, али безуспјешна нападаја.

У рејону Љутовиска—Завадка наша је војска заузела дио непри-

јатељских шанчева и том приликом заробили смо 500 војника и 3 митраљеца.

Петроград, 31. јан. у 6.50 у вече. На фронту Њемени—Висла дошло је до бојева: 1) западно од Јурбурга, 2) у рејону Лика 3) близу села Кадзидла и 4) источно од Серпеца. Непријатељ је код Лика претрпјео знатне губитке кад смо одбијали успјешно његове нападаје.

На лијевој обали Висле наша је артиљерија успјешно гађала непријатељске колоне, које су се кретале у неким правцима.

У Карпатима наша је војска заузела утврђене позиције у рејону Свидника, а исто тако између прелаза Лупков и горњег Сана, и том приликом заробила око 1.000 војника.

На фронту између прелаза Ужок и Тухолка ми смо у неколико потиснули Нијемце.

На висовима код Козјова Нијемци су се ушанчили пред нашим шанчевима на 40 корака.

Код Вишкова су одбијени упорни нападаји Нијемаца.

Петроград, 1. фебруара. у 11 сати у вече.

На десној обали Висле постепено се развијају бојеви на фронту од села Мохово до путова, који воде од Мишинца према Остроленку, али имаду више одвојен и дјелимичан значај. У рејону Лик—Рајград—Граево воде се бојеви с великим упорством. Под притиском знатних њемачких снага, наше се трупе повлаче на утврђену линију Њемена.

На лијевој обали Висле било је само препуцавања, а на ријечи Ниди непријатељ је развио особито јаку артиљеријску паљбу.

У Карпатима смо одбили непријатељске нападаје у рејону Горлице—Свидник и заузели непријатељска утврђења код Смолника, који лежи источно од Лупкова. Овдје смо заробили 18 официра, више од 1000 војника и заплијенили 3 митраљеца.

Упорни бојеви воде се на фронту Тухолка—Вишкови и на путевима, који воде према Надворној.

ТЕЛЕГРАМИ

Париз, 29. јануара. „Тан“ у свом извјештају о Бугарској и о германско-турском савезу пише: Недавно је Радославов увијеравао, да је његова политика иста као и политика Румуније, па чак и кад би Румунија нашла за потребно да напусти своју неутралност и да се изјасни против Аустрије. О овој посљедњој тачци у Софији су у посљедње вријеме постали мање категорични. Бугарска влада изгледа да је у неприлици због тих подсјећања на њене усмене обавезе, али она понавља своја обећања о неутралности Бугарске. Опасност се поново појављује са свом снагом и тајна, која је окружује, не да дипломатији да разликује искреност од лукавства и збрку изјава тих лукавих сељака у скривању мисли. Берлин и Беч нијесу сигурни у ове смјеле Монголе, који кроз хиљаде препрека продужују да сањају свој сан о балканској хегемонији. Бугарска покушава са неуморном упорношћу да отме од Срба и Грка Македонију па ма и помоћу Турака, чије је вјековно ропство она већ заборавила. За тим ће пожељети Јадранско Море и Цариград.

*) „Модерна Германија“ — Мирко Косић. 1912.

Цар Фердинанд није већ једном сагледао апотеозу своје побједи. Али, Италија у својим аспирацијама на Јадранском Мору можда и прелази тачку господарства тог мора и у својим амбицијама прелази преко Балканског Полуострва, да би се утврдила на источном Средиземном Мору. Она можда неће остати неактивна, ако се Бугарска удружи са Турцима и Аустро-Нијемцима. Румунија неће моћи трпјети ово прекидање равнотеже на своју штету нити усамљеност, на коју ће бити натјерана, те неће чекати ниједан тренутак већ ће се придружити савезницима и осујетити бугарску дволичну игру храбре Аустрије и Њемачке, које се надају да ће им ова учинити услугу одлагањем интервенције у очи њеног извршења, чијих се посљедица оне боје. Бугарска ће очувати неутралност са тенденцијом повољном за наше непријатеље, али ће активно колаборирати, само ако јој се учини да каква знатан успјех германског савеза оправдава такву авантуру. „Журнал де деба“ пише: Никаквог повјерења не можемо имати у политику бугарског кабинета, основану на лукавству. Радославов жели да добије главни згодитак у свакој комбинацији. Он закључује аранжмане на рокове са сваком групом ратујућих странака, тако да може подијелити плијен са побједиоцем на ма ко то био. Али ће се побједилац сјетити трговачког погађања. Балканци би могли добро платити лојалну кооперацију Бугарске, која би усвојила дух балканског споразума, али ће бити мало расположени да се одрекну легитимно заузетих територија у корист срачунатог факта у вјероватност њихових пораза. Објава финансијског аранжмана одређена је да угасти жар румунских и италијанских патриота. Тај ефект изгледа да је промашао циљ у Италији. Ово застрашавање неће имати уплива ни на Румунију. Она ће сад требати да се стави у линију прије но што Бугарска може бити у стању да јој нахуди. Само тројни споразум треба да заузме мореуз, да пресјече Бугарској сваки директни саобраћај са Турском и да васпостави трговачки саобраћај између Црног и Средоземног Мора. Овај задатак, који не прелази његове снаге, биће што и велика побједа, чији уплив може бити рјешавајући на фронту Белгије и Пољске.

Беч, 29. јануара. Јављају из Копенхагена да је сад коначно ријешено, да се одржи конференција представника ратних marina трију скандинавских држава о опасностима од пловних мина. Конференција ће се убрзо одржати у Кристијанији.

Петроград, 29. јануара. Дума и државни савјет изгласали су буџет. У државном савјету примљена је с одушевљењем изјава једног члана да су све групе државног савјета једнодушно за то да се поднесу све потребне жртве за срећан исход рата.

Петроград, 29. јануара. Државни Савјет завршио је дискусију о буџету и примио овај дневни ред:

Државни Савјет сматра да треба хитно предузети ове потребне мјере: 1. развијање производних извора земље и њезино ослобођење од притиска стране индустрије; 2. заштита домаће земљорадње у вези са израђивањем основица за нову трговачку међународну политику; 3. ревизија свега узвозног система у циљу сразмјернијег и правичнијег порезивања; 4. безодложно укидање власништва земље Нијемца и Аустро-Угра у Русији; 5. што веће унутребљавање у радovima ратних заробљеника за предузећа од опште користи, у колико то буде више могуће, а славенске за-

робљенике у нарочитој групи употребити за пољопривредне радове код приватних власника; 6. строго исцјеђење и утврђење свих злочина, насиља и повреда међународног права, изведених од стране непријатељских трупа, и процјена штете која је овим учињена; 6. поправљање стања руских ратних заробљеника.

Каиро, 29. јануара. Повлачење турских трупа од Суецког Канала продужава се.

Лондон, 29. јануара. Изгласан је поморски буџет у парламенту. Број војске која има да брани британску обалу повишен је на 250.000 људи.

Париз, 30. јан. Према холандским депешама посљедњи њемачки губитци на источном фронту били су огромни. Војни хроничар „Берлинског Тагблата“ — мајор Марат пише, да и поред извјесног оптимизма у званичним круговима, ништа није мање сигурно него остварење њемачких нада.

Лондон, 30. јан. 34 енглеска аероплана и хидроплана извршили су једну операцију у предјелима Брижа, Зебрижа, Бланкенбрижа и Остенде, у циљу да ометају радове на мјесту, гдје се налази база непријатељских подводних бродова. Жељезничка станица у Остенди и у Бланкенбрижу оштећене су, жељезничка пруга разрушена је. Такође бачене су бомбе на једно мјесто код Маделкерка, гдје је била постављена артиљерија на једну електричну фабрику и на један њемачки брод, који је ишао да хвата мине. Сви су се авијатичари вратили живи и неповријеђени.

Њемачко званично саопштење говорећи о овом предузећу енглеских авијатичара, помиње само да су бациле бомбе на Остенд. Ово ћу тајне много значи.

Атина, 30. јануара. Један цариградски тајни полицајац срио је грчког моринског аташеа, пришао му и добацио му неке увредљиве ријечи. Наш морински аташе, Е. Кризен, разумјевши да тај тајни полицајац хоће намјерно да изазове инцидент, није ништа одговорио и чинио се да не придаје важности овом умисљеном поступку, али је полицајац тада пришао г. Кризену у изазивачкој пози, упућујући му и даље увреде и измахујући штапом. Он би и погодио нашег моринског аташеа у главу, да овај једним брзим покретом није избјегао ударац. Грчки посланик у Цариграду, чим је извијештен о овоме инциденту, који је за жаљење, отишао је великом везиру и извијестио га о свему, уложивши протест због вријеђања члана грчког посланства. Велики Везир је неколико пута изразио жаљење, али је и Панас, с обзиром на важност инцидента, изјавио, да је приморан да то, што се догодило, саопшти својој влади и да чека на инструкције. Грчка влада је, пошто је сазнала за инцидент, телеграфисала г. Панасу да захтијева сатификацију код Порте написмено и то под овим условом: I. управник полиције у Пери учиниће званичну посјету г. Панасу и у присуству особља посланства извиниће се за инцидент свога потчињеног службеника. II. поменути тајни полицајац биће смјеста смијењен са дужности и изведен пред суд, пред којим ће искусити посљедице за свој поступак. III. Турска ће влада објавити један коминике, у коме ће саопштити, да је дала сатисфакцију прије него што је грчка нота стигла у Цариград. Велики везир послао је г. Панасу државног подсекретара Мин. Ин. Дјела, да му поново изјави своје жаљење, али је грчки министар још једанпут изјавио, да је питање ван његовог домаћаја, пошто је у очи

тога дана тражио инструкције од своје владе. Турски посланик у Атини изјавио је јуче г. Венизелосу да Porta пристаје да да сатисфакцију, коју је Грчка тражила.

Дневник

Високи дар. Њено Краљевско Височанство Престолонашљедница Књагиња Милица благоизвољела је послати Одбору за помоћ пребјеглим породицама приликом одржане забаве у Зетском Дому перпера 1.000 (једну хиљаду). Управни Одбор изјављује племенитој Књагињи своју најтоплију и најпонижнију захвалност.

Добротворна забава, коју је у недјељу приредио Одбор у корист пребјеглих породица из Аустро-Угарске, успјела је у сваком погледу. Грађанство цетињско схватило је свој позив и у овој прилици, оцијенило је правилно своју дужност према браћи, коју је туђин свирепом кренуо с огњишта, и показало је што може према снагама да даде у овим приликама наша пријестоница. Позориште је било дупком пуно, мјеста су била већ прије забаве распродана, а прилога је било толико, да се то вече братске пажње и патриотског саучешћа мора назвати нашом најуспјелијом манифестацијом. Сама је забава текла складно и неусиљено. Програм је био забаван и укусан. „Три јунака“, чувену Мокрањчеву баладу, с којом је гласовити Жарко Савић по свијету пожњео толике успјехе, лијепо је изнио својим пријатним гласом г. Јованесковић, а госпођа Мара Вучићевић отпјевала је с познатом вјештином и љупкошћу „Стојанке-бијела Врањанке“. Декламација г. Јованесковића и позоришна игра с г. И. Вучићевићем у главној улози заслужили су потпуно признање. Кинематограф, који је завршио програм на опште задовољство свију, допринио је много успјеху забаве и расположењу гостију, у чему је над сваку сумњу заслужан г. Љубо Таминовић.

Радујемо се да је ова скромна забава, приређена у тако племениту сврху, доиста тако лијепо успјела.

Срдита немоћ. Ономад је Аустрија искалила на нас своју познату срдиту немоћ. Темељито бјена од Руса на Карпатима, предузела је противу нас пакосну акцију торпедњачама и аеропланима. Ко губи има право да се љути. Хтјела је да нам покаже како је још жива, и ако у самртним трзајима. У недјељу у 10 и по часова прије подне двије торпедњаче и један конторторпилер појавили су се пред Баром. Пошто су извршиле извиђање, једна од њих упловила је у сами залив, држећи се обале спрам Спича, док су остале двије крстарице око Волујице. Мало загијем отпочела је палба. Гранате су надале на варош и бродове у Заливу. Наше су батерије живо одговарале. Под њиховом јаком ватром непријатељ се измакао даље на пучину, гађајући у већим размацима луку, наше позиције и варош, не штедећи ни радничке куће. На талијанском трговачком броду, који је био у луци, сломљене су катарке, а талијанска застава, коју је истакао, бијаше оборена. У току палбе долетио је један аустријски аероплан. Кружио је више од три четврти часа изнад залива. Бацао је седам бомба, на је по томе гађао из митраљеза. Бомбе су пале у море у близини Краљевог јахта „Румије“, на који је непријатељ нарочито сручио своју пакосну немоћ. Око 1 час по подне торпедњаче су отпловиле. Штета је била врло незнатна. Људских жртава није било.

Док се то догађало у Бару, аустријски су аероплани летјели над Ријеком, Виром и Цетињем. Гађали су из митраљеза наше лађе на Бојани, наше транспортне по колским путовима и мирно становништво.

Над Ријеком су летјела два аероплана. На њу су, и то управо на Краљев дворца, нарочито обратили своју акцију. Они добро знају, да је Ријека зимовиште Краљевске Породице и да ту нема никаквих стоваришта, нити објеката за војничке сврхе. Они знају и то, да ту највећи дио зиме борави са својим кћерима наша љубљена Краљица, која својим годинама и слабом здрављу налази окрјепљења у благој ријечној клими. Они знају, да и дивљаци имају обзира према слаости жене, особито једне узвишене жене — народне мајке, чији је целокупни живот оличјење милосрђа, племенитости и добротности. Па ипак ти варвари у фраку „културтегера“, у недјељу су очигледно гађали ријечки дворца, ма да су на дурбин могли испред њега запазити и Краљицу Краљицу, и остале чланове краљевске породице. На њих су били у правили митраљешку палбу. Куршуми су падали у непосредној близини Краља и Краљице и узвишених им кћери. Богу хвала, жртава није било. Пошто су свршили то „славно“ дјело, достојно Аустријине срамоте у цивилизованом свијету, аероплани су се упутили према Цетињу и Котору. У ријечком грађанству и у народу нико нема довољно ријечи, којима би изразио своје гнушање над хунским начином аустријског ратовања.

Мучење бокелског првака. Г. Јевто Гојковић, стари и честити првак Срба у Боки, одмах је бачен у тамницу чим је Аустрија објавила рат. Он је одведен на мало острво „Мамулу“ на улазу у Боку и ту је тамновао све до неки дан. У тамници су га свирјени Аустријанци мучили глађу и на све могуће начине. Лежао је више мјесеци на врећама цемента у влази и мраку. Ту је честити и поштени старац допао тешке болести. Отуда су га превезли у Трст и предали га на даље мучење команданту тамошње тврђаве. Овај је ипак имао толико срца, те није хтио да прими Гојковића. Услед тога је ових дана преведен у Задар на продужење тамновања и мучења. Али велика је Божја правда, брзо ће Гојковић дочекати да својим очима види срамну смрт својих мучитеља!

Вјешање мученика. У Сарајеву су прије неколико дана објешена тројица окривљених по дјелу атентата на аустријског наследника. Петорица су била осуђена на смрт, али су двојица добили помиловање испред самих вјешала. Бечки листови саопштавају појединости о извршењу смртне казне. Сва три Србина јуначки су се понијели приликом егзекуције. Показали су потпуно равнодушност и присебност. Кад су их водили вјешалима, не престано су клицали: „Живио српски народ!“ Један од њих клицао је и под самим вјешалима, кад му је већ коноп стављан око врата. На то су ударили добоши, и клицање мученика за српски народ није се могло више чути.

ПОМЕН

У недјељу 8. фебруара ове године, држаћемо годишњи помен, у 9½ сати прије подне, на новом гробљу нашем драгом и никад незаборављеном

† **НОВАКУ БУРИЋУ**, трговцу ради чега извјештавамо: сроднике, пријатеље, кумове, позанике и друге покојникове, да присуствују овом тужном помену.

Цетиње, 31. јануара 1915 године.
(1,1) Ожалошћена: удова Милица Бурџић.